

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Асеновград , 16.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на първи септември, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Иван Д. Бедачев

при участието на секретаря Ася Р. Иванова
като разгледа докладваното от Иван Д. Бедачев Административно
наказателно дело № 20215310200494 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-0239-000333/01.04.2021г., издадено от
Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабугеров, с което
на М. Б. Б. ЕГН ***** от *** на основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено
административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да
управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП.

Недоволна от горното постановление е останала М.Б. и е депозирала жалба срещу
него пред АРС в законоустановения 7-дневен срок. В жалбата и в съдебно заседание чрез
пълномощника адв. Н., се навеждат твърдения, че същото е незаконосъобразно, поради
нарушения в процедурата по установяване на нарушението, а също и поради неправилно
приложение на материалния закон. Искането към съда е за пълната му отмяна.

Въззиваемата страна РУ - гр. Асеновград, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, обсъди събраните
по делото доказателства и взе предвид доводите, изложени в жалбата намери за установено
следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е
процесуално ДОПУСТИМА и следва да се разгледа по същество. Разгледана по същество
същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С акт за установяване на административно нарушение от 01.03.2021г. е било констатирано, че на същата дата, около 21.30 часа в гр. Асеновград на бул. „България“ до № 39 жалбоподателката Б. е управлявала лек автомобил „Рено Каджар“ с рег. № РВ 0917 ХР, като при извършената проверка от контролните органи е отказала да бъде изпробвана с тест Дръг Чек 3000 за употреба на наркотични вещества или техните аналози, а също и не е изпълнила предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Бил издаден талон за изследване от актосъставителя Х.К.. Въпреки, че отказала да даде проба чрез тест и техническо средство, водачът М.Б. категорично отказала да даде кръв и урина за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. При проверката се констатирало също, че водачът М.Б. била със силно разширени зеници, сочещо към употреба на наркотици, а и същата заявила пред контролните органи, че преди един ден е пушила марихуана и именно затова отказва да се тества. В хода на проверката в РУ-Асеновград пристигнал и бащата на жалбоподателката Батгинкова-свидетелят Б. Б., който също я посъветвал да не се тества, както и да откаже да даде кръв и урина за изследване. Талонът за изследване бил връчен от контролния орган, но жалбоподателката Б. не посетила указаното здравно заведение. В бланката на талона тя саморъчно отразила, че отказва да бъде тествана и да даде кръв. За констатираното нарушение на М.Б. бил съставен АУАН, като актът бил съставен в нейно присъствие и същата го подписала, като в него саморъчно отразила, че отказва да даде кръв и урина за тестване. Писмени възражения не са били подадени в тридневния срок по 44 ал.1 от ЗАНН.

Съдът намира, че извършването на горното административно нарушение е безспорно установено, което се потвърждава от съставеният АУАН, чиито констатации съгласно нормата на чл.189 ал.2 от ЗДвП се ползват с презумптивна доказателствена сила. Те се потвърждават категорично и от показанията на актосъставителя Х.К. и свидетеля Б. Б..

Описано в НП нарушение е квалифицирано по чл. 174 ал.3 от НПК, която санкционна разпоредба по отношение на отказа за установяване на употребата на наркотични вещества предвижда, че съдържащата се в нея санкция се налага на водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за даване на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Анализът на текста показва, че посочената норма дефинира по равностоен начин средствата за установяване на употребата на наркотици от водачите - медицински и лабораторни изследвания и технически средства, като съдържа две самостоятелно достатъчни хипотези реализирането на обективния състав на които води и до реализация на нарушението. Тъй като е използван предлогът „или“ буквалното тълкуване на текста води до извода, че дори само отказът на водача да му бъде извършена проверка с тест чрез техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта е самостоятелно достатъчен за да приемем, че

той е реализирал горното нарушение. В този смисъл е и задължението въведено за водачите в чл. 2 ал.1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. /Наредба за реда за установяване употребата на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози/ - при извършването на проверка за установяване на алкохол или наркотични вещества проверяваното лице е длъжно да изпълнява дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, като неизпълнението на това задължение, с което се възпрепятства извършването на проверката се приема като отказ на лицето да му бъде извършена такава. В конкретния случай въпреки, че водачът М.Б. неколkokратно е била поканена да даде проба за наркотици чрез техническо средство, същата категорично е отказала, с което е реализирала състава на горното нарушение. Същата и не е изпълнила и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване. При това положение, съдът намира от правна страна, че жалбоподателката Б. е реализирала от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174 ал.3 от ЗДвП и извършването му е установено по несъмнен начин. На практика същата не е изпълнила нито едно от задълженията по чл. 2 ал.1 от Наредбата и е направила всичко възможно, за да възпрепятства извършването на проверката, като категорично е отказала и двата способа.

АУАН е съставен съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН и съдържа, посочените там реквизити. Същият кореспондира и със събраните по делото доказателства. Въз основа на съставеният АУАН по-късно от компетентния за това орган било издадено и обжалваното наказателно постановление, в което са преповторени констатациите от АУАН и на основание чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

НП отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Постановено е от компетентния за това орган и е подписано от него, в изискуемата от закона форма е. Описаното нарушение правилно е било съотнесено към санкционната разпоредба на чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП. Същата в редакцията и действала към момента на извършване на нарушението предвижда, че водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотици или не изпълни предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, за срок от две години и глоба 2000,00 лв. При определяне размера на наказанията – глоба и лишаване от право на управление на МПС, наказващият орган е съобразил основния критерий при определяне на наказанието залегнал в чл. 27 от ЗАНН, а именно тежестта на нарушението. В случая и двете наказания са предвидени в закона в абсолютен размер и оразмеряването им не подлежи на преценката на административно-наказващия орган и като е наложил наказанията именно в този размер същият правилно е приложил закона.

Наведените в жалбата възражения, че издаденият талон за изследване бил на бланка от

предходно действащата Наредба са неоснователни и на практика нямат никакво отношение към факта на извършване на нарушението, което се състои в категоричен отказ от страна на водача да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества, поради което и на практика изобщо не се е стигнало до процедурата уредена в Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. /Наредба за реда за установяване употребата на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози/. Те хипотетично биха имали правен резон само ако беше дадена кръв и беше установено чрез тест или лабораторно изследване употреба на наркотични вещества, при което би имало смисъл да се изследва законността на процедурата. Независимо от това, въпреки че е без значение за конкретното нарушение и така издадения талон за изследване е годин документ, с който лицето е можело да посети здравното заведение и да даде кръв ако желае, тъй като същественото му съдържание е идентично с актуалния образец – приложение към Наредба № 1/2017 г. Несериозно е и възражението, че в талона за изследване било посочено само наименованието на здравното заведение МБАЛ-Асеновград, но не бил посочен точен административен адрес. Доколкото жалбоподателката е жител на гр. Асеновград и адреса ѝ е в близост до местонахождението на здравното заведение, а и местоположението на същото е ноторно известен факт, тъй като МБАЛ – Асеновград е единствената болница в сравнителен малък град като Асеновград, не е имало пречка Б. да посети здравно заведение ако е желала да даде кръв, още повече, че на проверката е присъствал и нейният баща. Ясно е от житейска гледна точка, че същата умишлено не го е сторила, тъй като евентуалното даване на положителна проба за употреба на наркотични вещества би довела до ангажиране на наказателна отговорност за престъпление по чл. 343б ал.3 от НК. Ако действително Б. е била убедена, че не е употребила наркотични вещества преди да е управлявала автомобила, не е имало никаква пречка същата да не отказва проверката както чрез тест, така и чрез лабораторно изследване. Същата обаче умишлено е предпочела да извърши нарушението, включително и по съвет на своя баща, като е приела да понесе административнонаказателната отговорност за него, но да избегне много по-тежката наказателна отговорност за управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

По отношение на разноските, съгласно чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на такива.

Въпросът за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 от ЗАНН, а именно по реда на АПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отхвърли оспорването, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. В случая с оглед изхода на делото и отхвърляне на оспорването, разноски се дължат само на въззиваемата страна. По делото обаче не се претендира възлагането на разноски от въззиваемата страна и такива съответно не са надлежно удостоверени като размер, поради което и такива не следва да се присъдят.

Предвид гореизложеното и като намери обжалваното наказателно постановление за законосъобразно и обосновано, на основание чл. 63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-0239-000333/01.04.2021 г., издадено от Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабугеров, с което на М. Б. Б. ЕГН ***** от *** на основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд- гр. Пловдив.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____